SPORTUL

Magazin

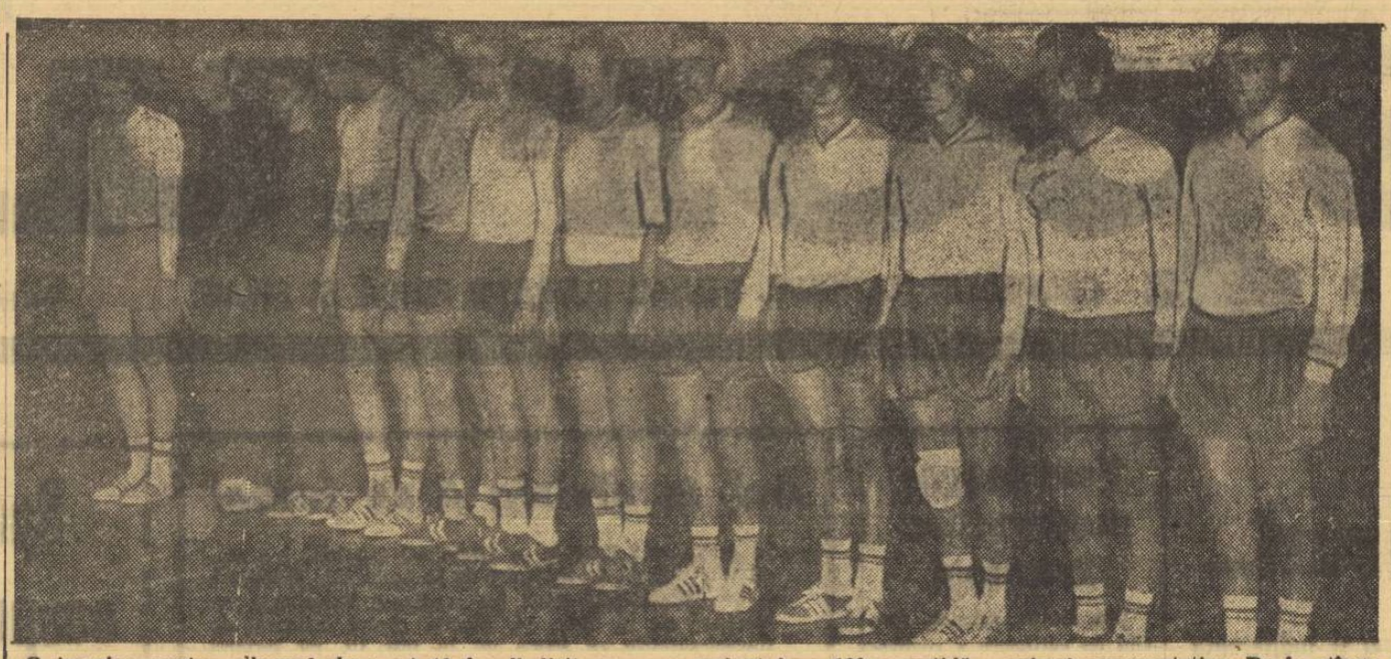

O imagine pentru albumul dv.: cei 12 handbaliști care au evoluat în a 100-a partidă a primei reprezentative. De la stînga la dreapta: Gruia, Penu, Bogolea, Guneș, Chicid, Coasă, Nica, Samungi, E. Popescu, Paraschiv, Gațu și Goran

CEL MAI FRUMOS JUBILEU

● Gh. Gruia și I. Moser — golgeterii echipei

23 februarie 1957. Este data care marchează intrarea „7"-lui românesc în viitoarea competiție internațională. Așadar, aproape 12 ani de cînd 11 tineri handbaliști, sub bagheta prof. Ioan Kunst-Ghermănescu *primeau botezul focului.* Alex. Ilie *și* Vasile Sidea — *portari,* Aurel Bulgaru, Kurt Sauer, Mihai Nedef *(maestru emerit la... baschet),* Olimpiu Nodea, Otto Telman, Iuliu Căliman, Pompiliu Simion, Gustav Schuller *și* Gheorghe Covaci. *Astăzi, cei 11 pionieri ai naționalei sînt în marea lor majoritate antrenori și îndrumă pașii tinerilor sportivi spre treptele măiestriei. Doar ing.* Vasile Sidea *a făcut opinie separată, păstrînd în selectul cerc al cavalerilor fluierului.*

Partidei de debut, meciul cu Iugoslavia 9—13 (6—6) de la Zagreb, i s-au adăugat, în ultimii 11 ani, alte 99 de întîlniri internaționale, astfel că vineri seară, sub cupola bătrînei săli Floreasca, martoră a atîtor succese de prestigiu ale handbaliștilor români, reprezentativa țării își sărbătorea cel mai frumos jubileu: AL 100-LEA MECI INTERNAȚIONAL.

Pe parcursul celor 11 ani, vreme în care naționala română a urcat cu o viteză impresionantă toate treptele ierarhiei, ajungînd în numai 4 ani în vîrful piramidei, 52 de handbaliști au avut cinstea de a îmbrăca tricoul tricolor. Printre ei, G. Covaci, O. Telman, A. Bulgaru, Ol. Nodea, V. Hnat, M. Redl, I. Iacob, M. Costache II, C. Oțelea, P. Ivănescu *sau* I. Moser *au reprezentat (fiecare la vremea sa) valori certe, care au făcut o excelentă propagandă handbalului românesc. De două ori campioni ai lumii, posesori ai unui palmares excelent, jucătorii români și-au creat un deosebit prestigiu, fiind mult apreciați pe toate terenurile în care au evoluat. Și în rîndurile mai tinerilor urmași, care au preluat o ștafetă cu infinite obligații morale, se desprind cîteva remarcabile individualități:* Gh. Gruia, C. Penu, C. Gațu, *care în fruntea unui pluton de tineri ambițioși, cu evidente calități, au mari posibilități de a readuce cu nouă noastră națională titlul suprem în România.*

Să nu-i uităm nici pe cei 4 oameni, prof. I. Kunst—Ghermănescu, *prof.* Oprea Vlase, *prof.* Nicolae Nedef *și prof.* Eugen Trofin, *excelenți tehnicieni și pedagogi, foarte buni cunoscători ai căilor atît de sinuoase care duc spre gloria sportivă, oameni care, făcînd toate sacrificiile posibile, și-au închinat ani buni din activitatea lor echipei naționale. Să le mulțumim și lor și celor care ne-au reprezentat cu cinste țara în suita celor 100 de partide internaționale, o excelentă carte de vizită a handbalului românesc.*

Iată acum bilanțul întîlnirilor echipei noastre naționale cu fiecare dintre reprezentativele întîlnite în acești 12 ani.

Austria	2	1	0	1	35— 24
Bulgaria	2	2	0	0	40— 17
Canada	1	1	0	0	27— 3
Cehoslovacia	10	5	1	4	141—130
Danemarca	8	6	0	2	128—100
Elveția	4	4	0	0	89— 49
Finlanda	1	1	0	0	32— 16
Franța	3	3	0	0	59— 27
R.D. Germană	6	3	2	1	88— 77
R. F. a Germaniei	6	5	0	1	111— 87
Echipa unită a Germaniei	1	1	0	0	12— 9
Islanda	5	4	0	1	90— 74
Japonia	3	3	0	0	99— 32
Iugoslavia	14	6	1	7	189—226
Norvegia	6	6	0	0	104— 67
Polonia	3	2	0	1	53— 47
R.A.U.	1	1	0	0	19— 11
Spania	1	1	0	0	28— 13
Suedia	4	2	1	1	73— 66
Ungaria	9	5	1	3	148—130
U.R.S.S.	10	8	1	1	165—127
	100	70	7	23	1730—1352

● Scorul record al palmaresului nostru: 34—9, cu Japonia la 3 ianuarie 1967.

● Cea mai severă înfrîngere: 7—20 în meciul cu Iugoslavia de la 2 iulie 1966 (Zagreb).

● Golgeterii naționalei: Gh. Gruia 261 de goluri (în 53 de meciuri) și I. Moser 249 de goluri.

a. v.

Babic gazetăresc

Pentru a-l pastișa pe Odobescu și a compune o „falsă cronică sportivă", lui C. Alexandrescu (căruia îi vom spune pe scurt Al. C.) i-ar fi fost necesare erudiția, fantezia și simțul măsurii pe care le reunește „Pseudokineghetikos". Fără de ele, opera „Babic Olimpic", neflind „cronică sportivă", rămîne doar „falsă".

Articolul pe care revista „Magazin" l-a adăpostit în pagina sa de sport — altfel excelentă, ridicînd adeseori probleme de fond — a sunat ca o notă falsă. Pentru cititorii care nu s-au lăsat ademeniți de titlul fals-atrăgător, reamintim că autorul articolului încrimina conținutul unei știri apărută în ziarul „Sportul". Dorind să satisfacă, mai deplin decît pînă acum, curiozitatea cititorilor, redacția noastră a încercat să prezinte participarea românească la J.O. din Mexic sub toate fațetele ei. (Pentru a da un singur exemplu ne vom referi la portretele candidaților olimpici prezentați nu numai cu preocupările lor sportive, ci și sociale, profesionale, familiale). Cu aceeași intenție, am furnizat cititorilor și detaliile privitoare la eșalonul material care a precedat delegația română în voiajul său spre capitala J.O. Însăși revista „Magazin" sublinia — cu suportul unei fotografii — problemele gastronomice dificile pe care le pune prepararea sutelor de meniuri, potrivite gusturilor participanților din cele 5 continente la J.O.

Se știe cîte probleme ridică într-o asemenea împrejurare necesitățile vitale ale sportivilor, cerințele regimului lor alimentar. În plus, la Mexic, apa de la robinet nu este indicată nici localnicilor deoarece orașul este construit pe locul unei lagune secate (amănunt pe care Al. C. ar fi putut să-l afle consultînd un ghid oarecare ori o enciclopedie de tip popular, așa cum avea să facă peste cîteva săptămîni pentru a-și „culturaliza" recenta sa notă parafrazînd-o pe Maria Antoaneta cu un citat de un rafinament tocit).

La vremea respectivă, adică acum cîteva săptămîni, am trecut peste răuvoitoarele și neinspiratele rînduri ale acestui debutant în ale gazetăriei sportive, din respect față de revista care-l publicase lăsînd nepuse la punct atît incompetența evidentă, nu numai în materie de sport a lui Al. C. dar și vădita sa reacredință, străvezia sa neîncredere în capacitățile reprezentanților sportului nostru și, de asemenea, ranchiuna sa mărturisită, de fapt, împotriva legilor nescrise ale ospeției românești tradiționale.

La Mexic, nu numai zecile de delegații care au vizitat locuința sportivilor români, dar și aceștia înșiși au avut numeroase prilejuri de a se reuni în mod sărbătoresc pentru a se bucura laolaltă, în intimitatea proprie oricărei delegații aflate departe de țară, de succesele remarcabile obținute în competiția olimpică, gustînd bineînțeles și din proviziile trimise și în acest scop, în orașul olimpic încă înaintea primului start.

Într-o relatare de la fața locului mă refeream printre altele și la vechiul articol al lui Al. C. ceea ce i-a dat acestuia prilejul să comită un P.S. la aceeași falsă cronică sportivă (care amenință să devină, după cum văd, și permanentă) pe 1/3 din suprafața consacrată rubricii în care își dovedește nu numai incapacitatea de cronicar sportiv (ar fi un deliciu reproducerea unor perle de stil din „Probele frumuseții", care probabil nu au scăpat nici cititorilor) dar și veninul unui condei mai bont, aceeași unuia care — încercînd să scrie despre sport de cîteva săptămîni — se și consideră probabil „uitat" pe nedrept acasă tocmai la o astfel de competiție.

Practica insinuărilor nu-i lipsește falsului cronicar Al. C. și el o exersă chiar cu un talent de triste amintiri. După ce n-a scăpat prilejul de a insinua, sprijinit pe multe argumente ortografice (semne de mirare, întrebare, ghilimele etc) incapacitatea de a se face remarcați la Mexic în lupta pentru medalii a sportivilor români, agravată și de transportul babicului și al apei de Borsec, Al. C., dezmințit cu cruzime de cei 15 medaliați români de la Mexic, încearcă o altă manevră: apelul la economii și cumpătare. Vedeți, pe cetățeanul Al. C. îl tulbură faptul că s-a cheltuit cine știe cît la transmiterea cîtorva rînduri „prin telex sau cablu transoceanic" numai ca D-sa să fie pusă la punct (ceea ce pe ziaristul sportiv îl și măgulește de fapt dar nu pe cît îl întristează risipa descoperită și făcută publică). Dar grija lui Al. C. se extinde și asupra celor care sînt trimiși la astfel de competiții. Atunci devine sfătos și strecoară după patentul cunoscut și ceva sugestii în acest sens. Al. C., iartă-mă că-ți adresez aceste rînduri, dar oare n-ai băgat încă de seamă că oameni ca D-ta nu mai sînt consultați atunci cînd este vorba ca cineva să fie sau nu trimis undeva peste hotare? Să-ți fi scăpat tocmai d-tale o astfel de realitate? Cum altfel să-mi explic folosirea persoanei I-a plural: „Să-l mai trimitem" decît ca pe o ignorare a unei situații de fapt?

Parafrazîndu-vă (Maria Antoaneta nu ne poate satisface pe toți) aș putea recomanda la rîndul meu tovarășilor de la „Magazin" să vă mai ia din mînă creionul (dacă nu cumva vă dactilografiați falsele cronici sportive) găsindu-vă, poate, la nevoie, alte rubrici mai pe măsura priceperii D-voastră.

Em. VALERIU

P.S. Fiindcă sînteți amator de sugestii, ce-ați zice de o rubrică (bineînțeles falsă, după preferința mărturisită) oarecum gastronomică și vag culturală, intitulată „Babic gazetăresc"?

E. V.

FINALA MULT VISATĂ

Schiță de DORIN ALMĂȘAN

Era minutul 38 al partidei.

De pe margine, profesorul, în picioare, le făcu semn baschetbaliștilor în maiouri albastre, încurajîndu-i:

— Hai băieți, luptați. Mai este un minut de joc și conducem cu un punct.

...La mijlocul terenului Sabin conducea mingea în dribling, căutînd să păstreze infimul avantaj. Un băiat în roșu pătrunse puternic în el cu tot corpul. Sabin căzu și pierdu mingea.

Arbitrul fluieră. Normal: fault.

Bucuroși, puștii în albastru se îndreptau spre coș, cînd, surprinzător, arbitrul arătă celălalt coș.

— Nu se poate! A fost fault clar, e revoltător; strigară puștii în albastru privind dezamăgiți și nedumeriți la profesorul lor.

Acesta, vizibil tulburat, ridică din umeri și își strînse buzele.

Tavi, căpitanul echipei în roșu, reuși prima încercare. Scorul era acum 63—63.

La a doua, mingea descrise o boltă înaltă, căzu pe inel, lovi panoul, făcu încă un tur pe inel, se opri o fracțiune de secundă și căzu în coș.

...Peste strigătele mărunților spectatori de pe margine, se auzi vocea profesorului:

— Mai avem 25 de secunde, băieți, avem timp să atacăm;

...Ștefan lansă mingea direct lui Sandi, care era singur în centrul terenului. Acesta o prinse și porni spre coș. Atunci se auzi fluierul lung, implacabil, care punea capăt jocului.

Cei 5 băieți în albastru, cu lacrimi în ochi și capetele plecate, porniră spre marginea terenului, spre profesorul lor. Aveau alura unora ce se întorc de la o înmormîntare.

— Mai aveți o obligație, nu? — zise profesorul cu vocea lui calmă și fermă.

Băieții se întoarseră brusc și strînseră mîna adversarilor, care nu conteneau cu răbufnirile de fericire.

O fată blondă, cu codițe, veni zîmbind drăgălaș spre Sabin și-i dărui un buchet de flori.

— Mulțumesc, mormăi Sabin și aruncă florile spre panou.

— Coș! Strigară chibiții. Buchetul pătrunsese prin inel și zăcea pe zgura prăfoasă.

...Zadarnic o caută ei de atunci (și sînt ani destui) — pe fetița cu ochi blonde, să-i ceară scuze; n-o mai găsește.

...A doua zi, spre seară, cei cinci prieteni ședeau pe iarba înaltă a dealului de pe care orașul lor se vedea întins pînă departe pe valea Mureșului.

— S-a terminat cu finala. Finala noastră, visul nostru...

— Hai să fumăm, propuse unul. Merg după țigări, de care să aduc?

— Indiferent, tot n-am fumat niciodată, declară Sandi.

...Apoi tăcerea îi învelj cîteva minute ca într-o pătură.

— Îmi pare rău de „profu'" nostru, zise într-un tîrziu Mircea. E mai distrus ca noi dar nu arată.

— Ar trebui să-l consolăm cumva. Să mergem la el și să-i promitem că la anul...

— La anul! Și din nou să se întîmple la fel? Din nou să ne antrenăm degeaba. Nu, eu unul nu mai fac sport niciodată, hotărî Nelu.

— Nici eu.

— Nici eu.

— Nici eu.

— Nici eu, săriră ceilalți.

— Vreți să jurăm? Haideți...

— Ce să jurați? întrebă din noapte o voce foarte cunoscută.

— Bună seara, domn' profesor, salutară uimiți copiii.

— Ce faceți aici la ora asta? Ar trebui să fiți demult la internat.

— Discutam despre jocul de ieri, zise unul.

— Tot despre el? Și ce anume?

— Domn' profesor, izbucni Nelu, roșu la față și cu un nod în gît, cum a fost posibil, cel ce ne-a arbitrat este colegul dv., este prietenul dv., de ce...? nu mai putu continua de plîns.

— Da copii, zise într-un tîrziu profesorul, este prietenul meu. Dar omul e om și poate greși. Se poate înșela, poate aprecia greșit, poate regreta, poate spera. Nu este liniar. Asta îl deosebește de o mașină de calcul electronic. Și asta-l înnobilează.

...Copiii tăceau privind la profesorul lor. În noaptea deplină, zgomotul orașului plutea aproape de ei ca un abur sonor.

— Dar altceva voiam să vă spun. Tocmai urcasem la voi în internat să vă anunț o veste bună. Am primit o telegramă. Sîntem anunțați că la finală vor participa cîte două echipe din fiecare zonă, așa că...

...Cerul nopții fu străpuns la uralele de bucurie nestăpînite ale celor cinci.

Peste trei zile, acceleratul de București ducea, spre finala lor mult visată, cinci oameni fericiți.

I. C. M. B.,

str. Sft. Ion Nou Nr. 21 Sectorul IV

angajează: —

Economist contabil, contabil I, șef depozit, gestionari și dactilografe.

Informații la Serviciul personal, telefon 15.01.40, interior 143.

Întreprinderea ACUMULATORUL

DIN BUCUREȘTI, BD. BIRUINȚEI Nr. 98, SECTORUL III,

angajează:

— tehnician I instalații
— secretară dactilografă care să cunoască limba germană
— dactilografă principală
— muncitori pentru secțiile de bază
— muncitori necalificați cu 7 clase elementare, cu stagiul militar satisfăcut și în vîrstă de maximum 40 de ani pentru calificare în meseria de acumulatorist.

Se primesc și candidați cu viza de flotant în București, cu condiția să aibă spațiul locativ asigurat.

Durata școlarizării este de 4 luni cu scoaterea din producție. Salariul pe timpul școlarizării este de 845 lei lunar. Se angajează direct în producție pentru calificare la locul de muncă muncitori necalificați, candidați în vîrstă de 18—40 ani, cu condiția de a avea spațiul locativ asigurat.

Cei interesați pot trimite cererea prin poștă dacă nu se pot prezenta personal.

RELAȚII SUPLIMENTARE SE POT CERE LA TELEFON 35.41.00, INTERIOR 25, 52.

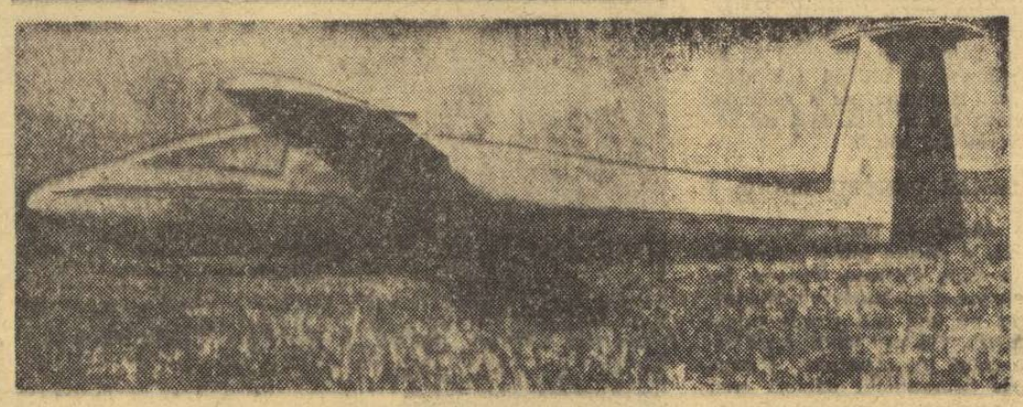

Un nou planor polonez

Constructorii polonezi de planoare anunță lansarea lui S.Z.D.—30 „Pirat" în formula sa definitivă. După un sever complex de probe de recepție, aparatul a demonstrat calități care permit folosirea lui în evoluții acrobatice, zboruri de noapte, pe undă, în nori și în condiții de turbulență pronunțată. Pentru aceasta, planorul este înzestrat cu o cutie de bagaje încăpătoare, capabilă să cuprindă în același timp o stație de radio, un acumulator, un barograf și un balon de oxigen de 4 l.

„Pirat" este un monoplace cu aripa sus și ampenaje în formă de „T". Trenul de aterizare este fix, iar postul de comandă oferă pilotului maximum de comoditate. Palonierele fiind reglabile, planorul poate fi pilotat, în condiții optime, de piloți cu orice gabarit. Carena este construită din plexiglas și se deschide lateral.

Aripa, cu o anvergură de 14,95 metri, are profil laminar și este de formă bitrapezoidală, cu o parte centrală dreptunghiulară, în care sînt montate frînele aerodinamice. Unghiul transversal al vîrfului de plan are 3,5°, iar suprafața portantă atinge 13,6 metri pătrați. Construcția aparatului este de lemn, îmbinările fiind executate din fibre de sticlă. Lung de 6,86 metri și înalt de 1,87 metri, „Pirat" are o greutate de zbor de 340 kg., cu încărcătură specifică de 24,6 kg. pe metru pătrat.

În aceste condiții, planorul poate dezvolta o viteză minimă de 59 km/oră, pierderea minimă de înălțime fiind de 0,69 metri pe secundă la o viteză de 70 km/oră. Viteza maximă admisă în condiții meteorologice normale a fost calculată la 250 km pe oră.

„Pirat" este cel mai nou tip de planor polonez de performanță și antrenament aparținînd clasei „Standard".

Vedere bună pe cătare!

După o vînătoare fructuoasă
Foto: I. MAGA

Azi se deschide sezonul de vînătoare la iepuri. E o mare sărbătoare ziua aceasta. Dacă sînt puțini vînătorii care vînează urși sau cerbi, dacă sînt ceva mai mulți aceia care vînează rațe, gîște ori alte zburătoare sălbatice, iepuri vînează cu precădere fiecare din cei vreo 45 000 de vînători din țara noastră. Asta, probabil, fiindcă bietul urechiat nu are ghiarele și puterea ursului, nu are colții mistrețului, nu se urcă neapărat pe coasta de munte cum face cerbul și nici nu trece în zbor fulgerat ca rața. Nu. El e o sălbăticiune cumsecade, care se lasă vînată cu minimum de efort și de pricepere și absolut fără nici un risc pentru cel cu pușca. De aceea, astăzi va fi o mare sărbătoare, așteptată cu ardoare încă din ianuarie. Și au coborît din cui, duminică de cu noapte, 45 000 de puști. Gătite și grijite ca niște mirese. Pregătite cu tot ce le trebuie, așa cum e datina, 45 000 de tolbe. Și se vor trage duminică aproximativ un milion de cartușe, vor fi fumate (numai pe cîmpii și prin păduri) aproximativ un milion de țigări, vor fi golite (tot prin acele locuri) aproximativ 40 000 de sticle umplute dinainte cu vin ori altceva și vor cădea, tot aproximativ, o sută de mii de iepuri. Nu. Nu socotiți cartușele trase în raport cu iepurii căzuți, prezumtiv. Nu e nici o legătură între aceste două lucruri. E vorba de o sărbătoare în lege. Și, de aceea, vînătorii trag sărbătorește. Trag în iepuri (bine sau alături-rea), dar mai trag și după ciori, coțofene, cîini și pisici hoinare, trag în sticlele golite și chiar în pălăriile puse la bătaie, pe care le aruncă în sus și de multe ori le și împușcă. Atunci, unii cîștigă pariul, iar ceilalți se aleg cu pălăriile ciuruite de alice.

Deci, fiind vorba de o sărbătoare, vînătorii nu vor trage în iepurele ce stă în culcuș, nu vor trage în iepurele care manifestă clar intenția de a muri „de mîna" unui anumit vînător și nu de a vecinului lacom (ceea ce va înlătura o ceartă penibilă) și, în general, se vor purta cu toții sărbătorește. Desigur, mai sînt și alte legi nescrise, dar adînc implantate în tipicul vînătoresc, de la care, dacă se abate cineva, acela este neapărat ceea ce vînătorii numesc un „brînzoi". Adică, cu alte cuvinte, un neștiutor, un nepriceput sau... atenție vouă, începătorilor! (Există și în această toamnă — ca și în celelalte toate — cîteva sute de vînători începători și le dorim acestora numai lucruri de bun augur! Dar, în același timp, îi sfătuim să-i întrebe pe cei bătrîni — cu care păsesc pe cîmpul de vînătoare — să-i întrebe, zic, cum și ce să facă pentru ca să nu se facă de rîs).

În încheiere, nu le urăm vînătorilor „succes la vînătoare!". Unii dintre ei sînt mai superstițioși și, în cel mai bun caz, ne-ar blestema pentru asta. Dar le spunem „vedere bună pe cătare!". Asta este mai de grabă o urare pentru iepuri; dacă vînătorul privește ca lumea prin cătare, e mai bine pentru amîndoi: iepurele cade „în foc" și deci nu pleacă rănit, iar vînătorul nu aude de prin vecini lucruri ca acestea: să știi că iepurele e cam tare la pene!

Deci, vedere bună pe cătare!

Ilie CARCIU

Temă pentru acasă

Luați, copii, o foaie de hîrtie
— Prim scutec al gîndului nostru —
Apoi cu un toc sprinten
Scrieți: Viorica,
Lia,
Ileana,
Mihaela,
Ion,
Marcel,
Simion,
Calistrat
Etc.
Scrieți-i cu majuscule de aur, argint, bronz
Apoi iscăliți-vă numele la rînd
Ca viitori medaliați la München.

ȚITI GHEORGHIU — Vaslui

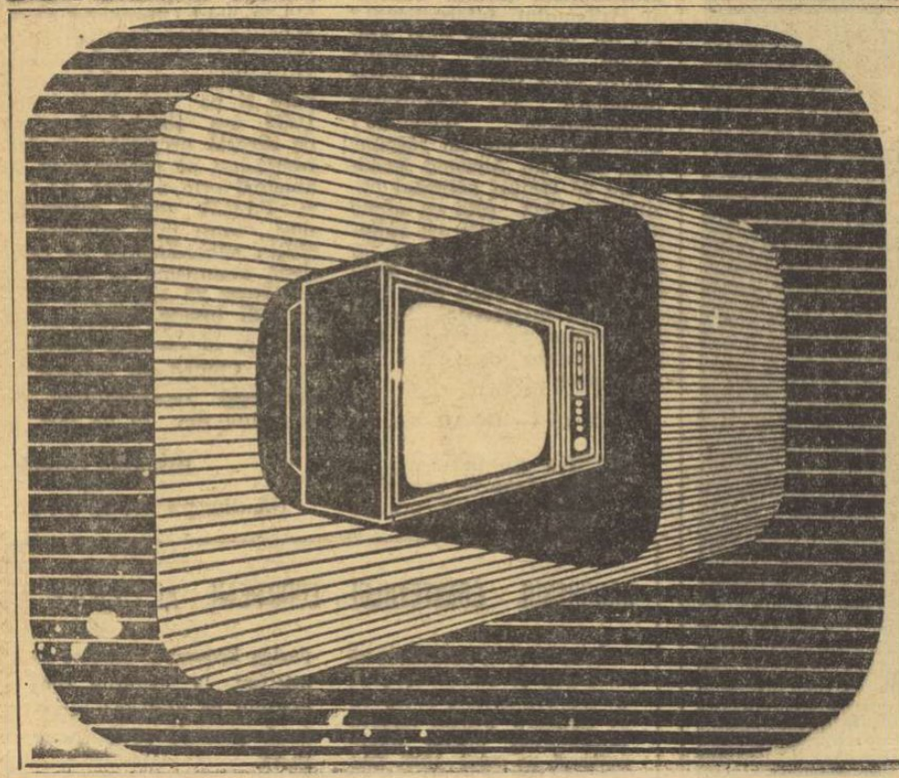

vizionare excelentă
imagine clară
audiție plăcută
prin televizorul
DACIA

DIAGONALA 59 CM.

Se vinde și cu plata în 12—18 rate lunare.

Acontul este de 689 și 1.020 lei